

Kopie
Afgeleverd aan: mr. BRONDERS Bart
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

89201

Uitgifte

Repertoriumnummer 2015 / 2579
Datum van uitspraak 20 maart 2015
Rolnummer 2013/RK/195

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Hof van beroep Gent

Arrest

negende kamer

Aangeboden op 24 MARCH 2015
Niet te registreren
Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-00000133754-0001-0009-01-01-1

89202

2013/RK/195 - In de zaak van:

Het VLAAMS GEWEST

vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, (volgens de syntheseconclusie) in de persoon van de Vlaamse Minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, met kabinet te 1210 Brussel, Phoenixgebouw, Koning Albert II-laan 19, die woonstkeuze heeft gedaan op het kantoor van zijn raadsman,

appellant,

hebbende als raadsman mr. BRONDERS Bart, advocaat te 8400 OOSTENDE, Archimedesstraat 7

tegen

wonende te

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. VAN DE SIJPE Dirk, advocaat te 8560 WEVELGEM, Kezelberg 23

wijst het hof het volgend arrest:

1.

Het hof heeft de partijen bij monde van hun raadslieden gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands.

Zowel de voor hen neergelegde conclusies als de overgelegde stukken werden ingezien. Er werden syntheseconclusies in de zin van art. 748bis Ger.W. neergelegd ter griffie van dit hof voor appellant op 27 februari 2014 en voor geïntimeerde op 11 maart 2014. Appellant wordt hierna ook aangeduid als "HET VLAAMS GEWEST" en geïntimeerde als ".....".

89203

2.

De bestreden beslissing is het vonnis van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk, zetelend zoals in kort geding, op 18 juli 2013 gewezen in de zaak die daar gekend was onder algemeen rolnummer 13/135/C, waartegen HET VLAAMS GEWEST tijdig, geldig naar de vorm en ontvankelijk hoger beroep heeft ingesteld bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit hof op 8 augustus 2013.

Er is ontvankelijk incidenteel beroep van

3.

Het geschil heeft betrekking op het (schriftelijk) stakingsbevel, bij toepassing van art. 6.1.47 VCRO¹ uitgevaardigd door de Inspectie RWO West-Vlaanderen op 28 maart 2013 betreffende "*het gebruik van een verblijfplaats/woongelegenheden*" (volgens P.V. bestaande uit "*een chalet, tuinhuis en berging*") op een perceel gelegen:

- te _____ en kadastraal gekend als _____

- in "*natuurgebied*" (overeenkomstig het vigerende Gewestplan _____, goedgekeurd bij KB van 4 november 1977).

Het stakingsbevel werd door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur bekrachtigd bij beslissing van dezelfde datum (d.i. 28 maart 2013) en de bekrachtigingsbeslissing werd eveneens op dezelfde datum (onder meer) aan _____ ter kennis gebracht.

4.

_____ wendde zich middels dagvaarding van 16 mei 2013 tot de eerste rechter teneinde (in essentie) de opheffing van voornoemd stakingsbevel te bekomen (waarbij bij gebreke aan vrijwillige opheffing de beslissing zou gelden als opheffing) en de verwijzing van HET VLAAMS GEWEST in de gedingkosten.

Deze vordering werd door de eerste rechter in die mate ingewilligd dat het kwestieuze stakingsbevel, zoals bekrachtigd, werd opgeheven en dat HET VLAAMS GEWEST werd verwezen in de gedingkosten die aan de zijde van _____ werden begroot op de kosten van dagvaarding (en rolstelling) ten bedrage van 207,23 euro. Een (in conclusie) ingestelde vordering tot schadevergoeding werd als ongegrond afgewezen.

5.

¹ Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

89204

5.1. In deze instantie beoogt HET VLAAMS GEWEST (op hoofdberoep) in essentie dat de vordering van [redacted] alsnog zou worden afgewezen als niet ontvankelijk en minstens als niet gegrond en dat laatstgenoemde zou worden verwezen in de gedingkosten van beide instanties, die HET VLAAMS GEWEST aan zijn zijde in de syntheseconclusie heeft begroot.

Verder vraagt HET VLAAMS GEWEST de afwijzing van het incidenteel beroep als ongegrond (desnoods na bevraging van het Grondwettelijk Hof).

5.2. [redacted] beoogt in deze instantie de afwijzing van het hoger beroep als niet gegrond en de verwijzing van HET VLAAMS GEWEST in de gedingkosten van deze instantie, die hij aan zijn zijde in de syntheseconclusie heeft begroot.

Op incidenteel hoger beroep vordert hij de veroordeling van HET VLAAMS GEWEST tot een schadevergoeding van 1.320,00 euro, meer de vergoedende rente aan wettelijke rentevoet vanaf 19 juni 2013 tot algehele betaling.

6.

6.1. De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk, zetelend *zoals in kort geding*, en thans ook het hof, zetelend *zoals in kort geding in graad van hoger beroep*, was/is gevat in het kader van art. 6.1.47, lid 6 VCRO.

Krachtens deze bepaling kan diegene tegen wie bij toepassing van art. 6.1.47, lid 1 e.v. VCRO een stakingsbevel werd uitgevaardigd, voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg in het ambtsgebied waarvan de werken of de handelingen werden uitgevoerd, "*in kort geding*" de opheffing van deze maatregel vorderen tegen het Vlaams Gewest.

Deze uitdrukkelijk door de wetgever voorziene procedure verloopt weliswaar volgens de "*vormen van het kort geding*" en wordt derhalve ook door de voorzitter van de rechtbank beslecht, maar in wezen heeft ze niets met het kort geding te maken. De decreetgever schrijft enkel voor dat men voor de specifiek genoemde vordering de procedure van het kort geding moet volgen, en dit teneinde een snelle procesgang te verzekeren.

In tegenstelling tot het (eigenlijk) kort geding, komt de urgentie hier niet bij te pas; het gaat om een specifieke procedure die haar oorsprong als dusdanig niet vindt in de urgentie.

Eveneens in tegenstelling tot het (eigenlijke) kort geding behandelt de voorzitter geen voorlopige maatregelen, doch de grond van de zaak.

Art. 6.1.47, lid 6 VCRO moet m.n. worden gelezen in de context van art. 159 Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen.

Krachtens die laatste bepaling behoort het tot de bevoegdheid van de kort gedingrechter om de in toepassing van artikel 6.1.47, lid 6 VCRO aangevochten maatregel *ten gronde* te

89205

toetsen op haar externe en interne wettigheid en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust (vgl. Cass., 16 januari 2009, nr. C.06.0480.N).

M.a.w. heeft de voorzitter in kort geding, zonder daarbij de opportuniteit van het stakingsbevel te beoordelen, de mogelijkheid en de plicht om zich uit te spreken over de wettigheid van dit stakingsbevel (voor zover betwist).

Deze materiële bevoegdheid van de voorzitter is een specifieke toegekende bevoegdheid, die enkel geldt voor de door de wetgever specifiek bedoelde vordering, nl. in casu de vordering tot opheffing van het bekrachtigd bevel tot staking van de werken of handelingen waarvan wordt beweerd dat ze een inbreuk uitmaken op de VCRO.

Aldus is de voorzitter in kort geding bevoegd om na te gaan of de door het bestuur getroffen maatregel op een formeel rechtsgeldige wijze is tot stand gekomen, wat mede impliceert dat de substantiële of op straffe van nietigheid of verval voorgeschreven termijnen en/of pleegvormen zijn geëerbiedigd.

Verder dient hij na te gaan of de beslissing materieel en formeel afdoende gemotiveerd is (nu zowel het stakingsbevel als de bekrachtigingsbeslissing vallen onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen).

Daarbij kan hij nagaan of de bedoelde werken en/of handelingen vergunningsplichtig zijn, vergund zijn (gebeurlijk ingevolge een door de decreetgever in het leven geroepen fictie) en of een gebeurlijke vergunning al dan niet conform werd uitgevoerd.

Daarbij dient hij ook te toetsen of de door het bestuur getroffen maatregel uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen, en dus niet gesteund is op motieven die aan de ruimtelijke ordening vreemd zijn of die steunen op een opvatting van goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

De kort gedingrechter oordeelt daarbij alleen of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing om de kwestieuze maatregel te treffen. Rekening houdend met de beleids- en beoordelingsvrijheid van het bestuur kan de kort gedingrechter die beslissing slechts marginaal toetsen.

6.2. Het stakingsbevel is er enkel op gericht de staking van het gebruik van de betrokken constructies te bewerkstelligen. Het is als onwettig te beschouwen wegens kennelijke onredelijkheid.

Zelfs wanneer het hof (dat hieromtrent uitdrukkelijk geen uitspraak doet omdat dit niet nodig is om tot de hierna geformuleerde beslissing te komen) per hypothese zou aannemen dat:

- het na 1 mei 2000 aanhoudend (loutere) gebruik van de opgerichte en afgewerkte constructies en/of het kwestieuze perceel in strijd met de bepalingen van het Gewestplan in bepaalde gevallen een inbreuk zou kunnen vormen op art. 6.1.1., eerste lid 6° VCRO (en voordien op art. 146, eerste lid, 6° DORO), waarbij dat gebruik

89206

- zowel kan worden gepleegd, voortgezet als in stand gehouden (zie ook Cassatie: 10 januari 2012 (P.11.0843.N), 17 januari 2012 (P.11.0917.N), 8 februari 2013 (C.11.0617.N), 24 oktober 2013 (C.12.0068.N) en 24 oktober 2013 (C.12.0069.N.), www.cass.be), ook wanneer deze constructies zouden zijn opgericht vóór 1 mei 2000,
- uit het kwestieuze aanhoudend gebruik van de betrokken constructies na 1 mei 2000 het bestaan van een opeenvolgende (niet door de strafrechtelijke verjaringstermijn onderbroken) reeks positieve en aflopende handelingen van met de Gewestplanbestemming strijdig gebruik zou kunnen worden afgeleid, die, in de mate dat ze elk op zich en/of samen genomen strafbaar zijn, samen een voortgezet misdrijf zouden kunnen uitmaken,
 - dit gebruik zou voldoen aan de vereiste van (het hebben van) ruimtelijke implicaties, welke vereiste onder meer bevestigd werd in de cassatiearresten van 24 oktober 2013 (C.12.0068.N en C.12.0069.N., www.cass.be),
 - het stakingsbevel gericht tegen het geïmagineerde (alsdan wederrechtelijke) gebruik een preventief karakter zou vertonen omdat het van aard zou zijn verdere inbreuken en/of het verder zetten van een vastgestelde voortgezette inbreuk te voorkomen,
- dan nog zou het stakingsbevel in onderhavig concreet geval als kennelijk onredelijk en dus als onwettig te bestempelen zijn.

Immers: het staken van het gebruik zou enkel leiden tot leegstand en verval van de betrokken constructies. Aan de betrokkene wordt hierdoor een last opgelegd, nu hij niet langer (recreatief) kan genieten van zijn eigendom, m.n. de betrokken constructies, en hij dit integendeel dient te zien verloederen, terwijl de ruimtelijke ordening met dergelijke verloedering kennelijk niet gebaat is.

Dit alles terwijl het stakingsbevel (zoals gezegd) een preventieve maatregel is, die er niet op gericht is om nog vóór afhandeling van de herstellvordering en los daarvan een vorm van herstel te bewerkstelligen, laat staan dat het zou mogen worden aangewend als repressief middel (zie ten overvloede ook omzendbrief RO/2014/03, p. 2, laatste alinea *"Dit instrument mag niet kennelijk onredelijk of disproportioneel worden ingezet, noch mag het stakingsbevel als een repressief middel worden ingezet"*).

Dit geldt des te meer nu:

- het stakingsbevel betrekking heeft op constructies waarvan niet betwist wordt dat zij werden opgericht en in gebruik zijn sinds 1972,
- het P.V. waarmee voor het eerst met betrekking tot deze constructies werd geïmagineerd reeds dateert van 18 februari 1992. (Het P.V. maakt overigens melding van de oprichting in 1972 en dit gegeven wordt, zoals gezegd, niet tegengesproken),
- de herstellvordering "reeds" werd ingesteld bij dagvaarding van 28 januari 2004,
- de regelgeving inzake een met de gewestplanbestemming strijdig gebruik (of m.a.w. de inbreuk waarop het stakingsbevel geënt is) reeds geldt sinds 1 mei 2000,
- voor het eerst op 28 maart 2013 (dan nog voor het eerst) een stakingsbevel wordt uitgevaardigd met betrekking tot het kwestieuze gebruik van de constructies.

89207

Op basis van het voorgaande dient het betreden vonnis dan ook te worden bevestigd waar het kwestieuze stakingsbevel, zoals bekrachtigd, werd opgeheven.

6.3. Ten overvloede, want niet door partijen opgeworpen, laat het hof gelden dat er mogelijks zelfs meer aan de hand is.

Overeenkomstig art. 4.2.14 § 2 VCRO worden *“bestaande constructies, waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn (...) geacht te zijn vergund, tenzij het vergund karakter wordt tegengesproken middels een P.V. of een niet anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie.”*

Zonder hier verder op in te gaan, aangezien dit onnodig is om tot onderhavige beslissing te komen, blijkt uit de voorliggende gegevens:

- dat de betrokken constructies opgericht werden in 1972,
- dat het vigerende gewestplan eerst bij KB van 4 november 1977 werd goedgekeurd, en niet blijkt dat er in een periode van vijf jaar na oprichting sprake is van een P.V. (waarbij het eerste P.V. dienaangaande blijkt te dateren van 18 februari 1992) of van een niet anoniem bezwaarschrift.

7.

..... herneemt in deze instantie zijn vordering in schadevergoeding, gesteund op art. 1382 e.v. B.W., wegens *“een kennelijke lichtzinnigheid en onwettigheid van het stakingsbevel en de daaropvolgende bekrachtigingsbeslissing, met miskennis van de rechtelijke uitspraak van 21 februari 2012 (waarin de herstellvordering met betrekking tot de kwestieuze constructies door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk werd afgewezen)”*, die geleid hebben tot *“het moeten opstarten van onderhavig procedure die zonder deze lichtzinnigheid niet nodig ware geweest”*. Als schade roept hij in dat hij, naast het zich laten bijstaan door een raadsman, allerlei eigen kosten en tijdsverlies heeft gehad om met deze raadsman te communiceren en te overleggen.

De vordering van is aldus niet geënt op een vermeend tergend en roekeloos procederen door HET VLAAMS GEWEST, maar op een als fout bestempeld stakingsbevel (en bekrachtiging daarvan).

Los van de vraag of de schade die meent geleden te hebben ingevolge een onwettig bevonden stakingsbevel wel invorderbaar is voor de rechter zetelend zoals in kort geding, gevat in het kader van de toegewezen bevoegdheid ex. art. 6.1.47, lid 6 VCRO, dient het hof vast te stellen dat hij geen dergelijke schade bewijst.

89208

Het hof gaat er daarbij van uit dat [] geen schadevergoeding vraagt omwille van de kosten van bijstand van een raadsman. Art. 1022, zesde lid Ger.W. bepaalt trouwens dat geen partij boven het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan worden aangesproken tot betaling van een vergoeding voor de tussenkomst van een advocaat van een andere partij. Verder is het overigens zo dat [], zich conformerend naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dienaangaande, geen aanspraak maakt op enige rechtsplegingsvergoeding (zie Grondwettelijk Hof, 8 maart 2012, arrest nr. 43/2012, www.grondwettelijkhof.be, inzake de herstellvordering voor de civiele rechter gesteund op art. 6.1.41.VCRO en 25 april 2013, arrest nr. 57/2013, www.grondwettelijkhof.be, inzake het voeren van verweer op de stakingsvordering gesteund op art. 6.1.47 VCRO; het Grondwettelijk Hof overwoog hierbij dat de betrokken overheid bij het voeren van verweer op een vordering tot opheffing van een stakingsbevel (net zo goed als bij het instellen van een herstellvordering) handelt in het openbaar belang en dat hij dit net zoals de leden van het Openbaar Ministerie moet kunnen doen zonder rekening te moeten houden met het financiële risico verbonden aan het proces.

Voor het overige bewijst [] niet naar genoegen van recht dat hij zelf welbepaalde kosten heeft gedragen of schade heeft geleden te gevolge van of eigen aan het voeren van onderhavig geding.

8.

Alle anders luidende conclusies worden door het hof verworpen als ongegrond, niet dienend en/of irrelevant.

**OM DIE REDENEN,
HET HOF,**

recht doende op tegenspraak.

Gelet op artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep en het incidenteel hoger beroep ontvankelijk, doch wijst het telkens af als ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen en verstaat daarbij dat in de mate dat de tegeneis van [] al ontvankelijk zou zijn, zij in elk geval als niet gegrond af te wijzen valt.

Verwijst HET VLAAMS GEWEST in de gedingkosten van deze instantie, die enkel nuttig te begroten vallen aan de zijde van [] op nihil.

89209

Aldus gewezen door de **negende kamer** van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

Mevrouw M. Beerens

Raadsheer, waarnemend voorzitter,

De heer M. Baranyai

Raadsheer,

De heer Ph. Moens

Raadsheer,

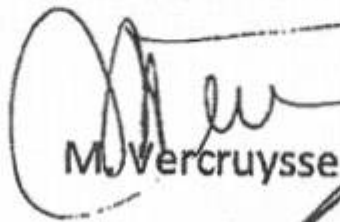
en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op **twintig**

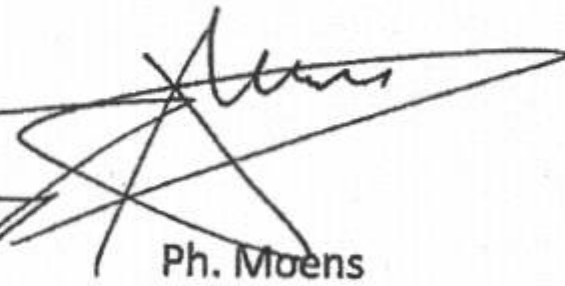
maart tweeduizend en vijftien,

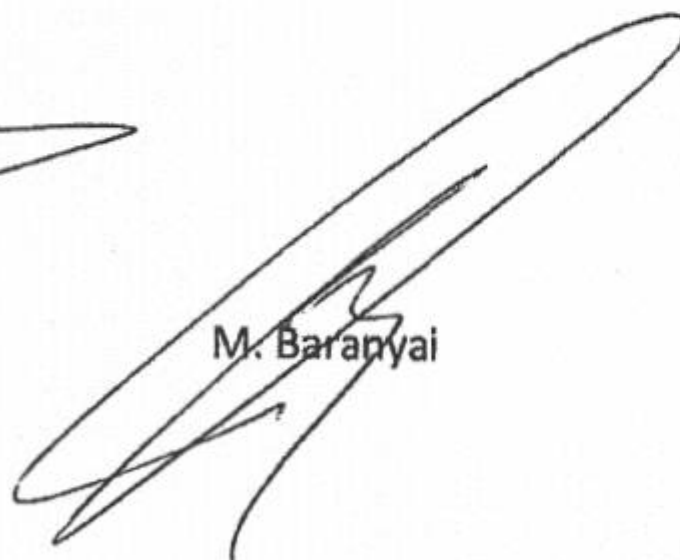
bijgestaan door

Mevrouw M. Vercruysse

Griffier.

M. Vercruysse

Ph. Moens

M. Baranyai

M. Beerens

